

Ograde

Meko tkivo dječjih prstića i grubo željezo. Vibracije i tanki dodir od kojeg sve hrapavo zadrhti. Baklava, ograda i dijete koje prati svoje mame korak.

Pratim i ja to dvoje sagovornika već drugu ulicu. Sjena pet godina stara vodi glavnu riječ, dugo i neumorno priča. Sputavan čitavim putem od mame i svih drugih, pokušava da dotakne svaku ogradu i očisti je od smeđeg hrđavog snijega. I slušam riječi spontane što rastu mu iz utrobe i zaslade svakoga ko ih sluša.

„Čija je ono kuća sa velikim prozorima?“ Slijedi kratki i nervozni odgovor: „Muhareмова.“

„A ona prekoputa?“

„Markovog djeda, Ante.“ Dragocjene trenutke tišine ubrzo gura sa ceste i počinje ponovo.

„Vidiš one strašne balkone sa rupama, e ko u tom stanu živi?“

„Muharem, sine, nemoj me više ispitivati.“ Malo nepažnje i ubrzo rijetki dječiji bijes dolazi.

„Pa kako Muharem, on je u onoj kući sa velikim prozorima?! Svaki put izmišljaš imena, pa nisam beba da ne skontam!“

„Ako nisi beba, što me stalno ispituješ?“

Šutnja i brza promjena pogleda na svijet. Kuće više nisu bitne. Sada se trudi da hoda samo po crvenim pločnicima. Nije to dječije skakanje po ulici, to je pomno selektiranje koraka i misli. Crveni pločnici su spasonosni otoci, a sivi pločnici postaju neumorna mora. Prste još uvijek prebire po zahrđalim žicama, skuplja smeđe kestene od hrđe. I radost mu ne napušta dušu.

„Opet si isprljao rukave, skloni više ruke sa ograde.“

„Ali očistio sam ogradu.“

„Dobro je, dosta više.“

Iznova se vraća staroj nezamljenjivoj disciplini ispitivanja.

„Mama, zašto je ovdje put crn?“

„Jer je tek napravljen.“

„Pa znam to, ali kada prestane biti crn?“

„Kada puno ljudi i auta prođe putem.“

„Onda od sada u školu idem ovim putem dok ne posivi.“

I po ko zna koji put, taj razgovor ostaje monolog. Vjerovatno njegova mama ne mari za njegovim raspravama zbog svojih briga koje su po svim ljudskim sudovima važnije nego dodirnuti svaku ogradu.

„Eno Murge, on je iš'o s tatom u školu.“ Osrednje visok čovjek dolazi i raspoložen miluje dječaka po kosi. Među rijetkima je koji misle da neće ništa izgubiti ako dječaku pokloni 10 minuta bezbrižnog razgovora. Šetaju zajedno, a ja ih pratim.

„Muško sam, al' ću ti napraviti pitu da je jedeš mami s glave, najveći si u kući.“

„Za sedmicu od kad si me zadnji put vidio, nisam mogao ništa narasti. Tati nisam ni do ramena. Ne moraš se ulizivat, ići ćemo opet na pecanje.“

„Valjda nisi smotan kao brat.“

„A što?“

„Kad smo ga doveli na rijeku, on mislio da je to more, i još nam sve crve pogubio.“

„Joj, jesi zaboravan, pa to sam bio ja.“

„Ne ljutiš se?“

„Ja se nikad ne ljutim, ali znaj da ću ti opet sve crve sakrit.“

Čovjek s dušom odlazi, a mi nastavljamo hodati.

Kiša počinje i brižno tijelo zaklanja malu sjenu. Stavljajući mu kapu i odlaze u drugu ulicu. Majke su uvijek tu kada pada kiša.

Ponio sam kišobran i ostavljam ih da odu sami kući. Nema nikoga i sada ja dodirujem ograde. Hodam gradom i zapanjen sam koliko ima dvorišta i njihovih ograda. Svako dvorište ja sam, i svi smo dvorište. I imamo ograde, zahrđale. I psa koji je čuva. A zašto ne smijemo dirati jedni drugima ograde? Kažu imat ćemo žuljeve, isprljat ćemo ruke i rukave. I pored toga kažu dočekat će nas pas, prepasti. Lajavac. Srce. Uplašeno uvijek, jer svi koji su dolazili, krali su nešto. Prvo budemo djeca čista i mislimo da smo pametni, vjerujemo da je drugačije i onda nas razotkriju, razuvjere i zavijek isprljaju. Krug se zatvara. I mi s njim. Murgo i čovjek kojem nisam čuo ime su isti u očima dječaka. I mojim.

Još jednom pogledam i vidim svog lajavca, i ono ključno- ja postanem hrabar. Prođem pored tuđih srca i svi psi se promijene zajedno sa mojim. Srca refleksivno pružaju njušku pred ruku da ih nježno pomiluju. Dječak je jako hrabar. Ja sam jako hrabar. Neka mlada sjena, junak priče, ostane isti, i bit će ako ja i vi pokušamo biti kao on.

Ograda je očišćena i napokon bezvrijedna, pas je spašen i krug je otvoren.

Petar Lučić

1. razred JU Gimnazije Živinice